

Sygn. akt III AUa 1006/15

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Białecka
Sędziowie:	SSA Urszula Iwanowska SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sądowy Elżbieta Kamińska

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2016 r. na rozprawie

sprawy T. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 5 listopada 2015 r. sygn. akt VI U 693/15

p o s t a n a w i a :

umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 1006/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu T. S. prawo do emerytury pomostowej.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o jej zmianę i ustalenie wysokości emerytury w oparciu o wskaźnik średniego dalszego trwania życia w wysokości 257,7 miesięcy oraz zaewidencjonowanie na jego koncie w ZUS środków zgromadzonych w OFE.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie ubezpieczonego oraz przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wnioski o przekazanie środków pieniężnych zgromadzonych w OFE na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczony T. S., urodzony w dniu (...), o ustalenie prawa do emerytury pomostowej wystąpił 8 czerwca 2015 r. Decyzją z dnia 29 lipca 2015 roku organ rentowy przyznał mu prawo do emerytury pomostowej od 1 lipca 2015 r. Do jej wyliczenia zastosował wskaźnik średniego dalszego trwania życia w wysokości 261,4 miesiące.

Sąd Okręgowy uznał odwołanie ubezpieczonego za nieuzasadnione. Podkreślił, że w myśl art. 14 ust 1 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. t. j. z 2015 r. nr 965), emerytura pomostowa stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury, ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 60 lat, ustalone według obowiązujących w dniu zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury pomostowej tablic średniego trwania życia, o których mowa w art. 26 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. t. j. z 2015 r. nr 748, dalej: ustawa emerytalna). Zgodnie zaś z art. 15 ust 1 ustawy o emeryturach pomostowych, prawo do emerytury pomostowej powstaje z dniem spełnienia warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Sąd pierwszej instancji zaznaczył, że zgodnie z przepisem art. 26 emerytalnej, emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2. Tablice, o których mowa w ust. 4 są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. 6. Jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3. Porównanie przepisu art. 15 ust 1 ustawy o emeryturach pomostowych i art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wskazuje co do zasady na obowiązek ustalenia wskaźnika średniego dalszego trwania życia na dzień osiągnięcia wieku emerytalnego. W przypadku wnioskodawcy to 23 stycznia 2015 r. Bezspornie wskaźnik ten ustalony w oparciu o komunikat Prezesa GUS z dnia 26 marca 2015 r. (M.P. z 30.03.2015 r.) wynosił 261,4 miesiące. Wyjątek od tej zasady ustalony w ust. 5 art. 26 ustawy o emeryturach i rentach nawiązuje do daty zgłoszenia wniosku o świadczenie. Jest to związane z corocznymi zmianami okresów średniego trwania życia, co ma niewątpliwie wpływ na wysokość świadczeń emerytalnych. Przepis ust. 5 art. 26 ustawy emerytalnej nie zmienia jednak zasady przyjmowania wskaźnika średniego trwania życia z dnia osiągnięcia wieku emerytalnego, a jedynie zapewnia ubezpieczonym możliwość skorzystania z „nowej” tabeli ogłoszonej przez Prezesa GUS na kolejny rok. Wynika to jednoznacznie z treści ust 6 art. 26 wskazującego na możliwość stosowania tablic trwania życia z dnia osiągnięcia wieku emerytalnego o którym mowa w art. 24 ust 1a i 1 b oraz art. 27 ust. 2 i 3 .

Sąd Okręgowy uznał zatem, że ubezpieczony wiek 60 lat osiągnął w styczniu 2015 r., a wniosek o emeryturę złożył w dniu 08.06.2015 r. to musiał skorzystać z tabeli obowiązującej od dnia 01 kwietnia 2015 r. określającej wskaźnik na 261,4 miesiące. Wyjątek z ust. 6 art. 26 wnioskodawcy nie dotyczył, ponieważ mowa jest w nim o ubezpieczonych w wieku emerytalnym powyżej 65 lat.

W trakcie procesu ubezpieczony złożył wniosek o zaewidencjonowanie na koncie w ZUS środków z OFE, w związku z czym, Sąd pierwszej instancji, zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. przyjął nowe żądanie do protokołu i przekazał do rozpoznania organowi rentowemu.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się ubezpieczony. W wywiedzionej apelacji wyrokowi zarzucił:

1) naruszenie przepisów prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. poprzez jego zastosowanie, mimo że żądanie dotyczyło zastosowania wskaźnika korygującego 19,52/12,22 i nie było nowym wnioskiem wcześniej nierozpoznanym przez organ, albowiem kwestię przynależności do OFE apelujący zgłosił już we wniosku o przyznanie emerytury. Nadto zagadnienie to powinno być przedmiotem rozpoznania przez organ z urzędu właśnie w postępowaniu o przyznanie emerytury pomostowej, zwłaszcza że załącznik nr 2 do odwołania (wniosek o przekazanie środków z OFE) ubezpieczony złożył jedynie z ostrożności procesowej wobec braku właściwego poinformowania w zakresie zastosowania lub niezastosowania przez organ wskaźnika 19,52/12,22,

2) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 19.12.2008 r. o emeryturach pomostowych poprzez jego niezastosowanie i niezwiększenie wysokości przyznanego świadczenia przez pomnożenie składek na ubezpieczenie emerytalne wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22, mimo że ubezpieczony jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a w związku z tym organ powinien zastosować ten przepis;

3) nierozpoznanie istoty sprawy poprzez przemilczenie zarzutu II odwołania z dnia 28 sierpnia 2015 r., tj. kwestii niezwiększenia przez organ rentowy emerytury pomostowej poprzez stosowne pomnożenie wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22 zgodnie z art. 14 ust 2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

Wskazując na powyższe T. S. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania oraz prawidłowe ustalenie podstawy obliczenia emerytury oraz zwiększenie składek na ubezpieczenie emerytalne przez ich pomnożenie wskaźnikiem korygującym 19,52/12,22, a w konsekwencji stosowne zwiększenie przyznanego świadczenia. Wniósł także o zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Organ rentowy nie ustosunkował się do treści apelacji.

Pismem z 29 sierpnia 2016 r. organ rentowy, wykonując zobowiązanie Sądu Apelacyjnego przedstawił zestawienie składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego w poszczególnych miesiącach w latach 1999 – 2015 r. ze wskazaniem zastosowania wskaźnika korygującego oraz symulację waloryzacji składek.

Na rozprawie apelacyjnej 6 września 2016 r. w związku z przedstawieniem przez organ rentowy matematycznego wyliczenia wysokości emerytury wraz z zastosowaniem wskaźnika korygującego, ubezpieczony cofnął apelację.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Zgodnie z treścią art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu. Przy tym cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony rezygnującej z poszukiwania ochrony własnego roszczenia w ramach postępowania apelacyjnego, i jako taka, nie podlega kontroli sądu (uchwała SN z 29 maja 2008 r. III CZP 6/00, Prok i Prawo 2000/10/37). Należy nadmienić, że stosownie do treści art. 469 k.p.c., Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w niniejszej sprawie nie zaistniały wyżej wskazane przesłanki do uznania, że cofnięcie apelacji przez ubezpieczonego naruszyło jego słuszny interes.

Z tych też względów wobec cofnięcia apelacji Sąd orzekł o umorzeniu postępowania apelacyjnego, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c.

SSA Urszula Iwanowska SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka

- Stelmaszczuk